

HEMERA ANNETTE

advent

Advent utolsó hétvégéjén a hó egyre csak zuhogott, sűrű, fehér függönyén nehéz volt keresztüllátni. A Duna magára húzta jeges kabátját, és csak néhány foszló gomblyukat hagyott rajta, hogy a víz lakói néha kikémlelhessenek, ha kedvük lenne megfigyelni, mivel töltik az emberek odakinn az időt.

A városka főterén a peccenyés sátrak körül vastagtalpú hócsizmákban toporogtak az emberek. A téli, zúzmarás, szél tépázta délelőttök évezredes táncát járták, hol a bal, hol meg a jobb lábukra álltak, mert a fázós talpakat még a házi pálinka és a fűszeres forralt bor sem tudta sokáig melegen tartani. A férfiak nekigyürköztek a peccenyéstálaknak, feljebb göngyölték az ingujjakat, úgy mártogatták a véres és májas hurka sűrű, aranybarna, forró szaftjába a házi kenyér ropogós serclijét. A nők is megváltak finom kesztyűiktől, két ujjuk közé csípték a bőrös malac combját, ecetes uborkát és cseresznyepaprikát haraptak hozzá. A pocakos, piros képű szakácsok elégedetten mérték végig a vásári sokadalmat. Minden kézben volt valamilyen pohár, és minden száj forgatott valami finom falatot. Senki nem beszélt, mert leírni az érzést úgysem lehetett. Lehet-e ennél okosabban várni Karácsony ünnepét?

életüröm idősek otthona

Lajos bá' szinte láthatatlanná vált, ahogy a fal mentén óvatosan araszolt kifelé az ebédlőből. A vasárnapi tejbegríz már három napja dekkolt a beleiben. Ez a „se ki, se be állapot” volt a legrosszabb. „Mintha egy bazi nagy dugó lenne a seggemben!” – gondolta. Nem akarta ráküldeni azt az undorító sajtlevest. „Ezek még egy tálcán sem férnének meg egymással, nemhogy odabenn...” – dohogta, és amikor az ebédosztó nővér végre eltűnt a konyha lengőajtaja mögött, lassan, hogy székével minél kisebb zajt csapjon, felemelkedett, és kisurrant az ebédlőből. A többiek irigy sóvárgással néztek utána. Hát igen, Lajos még tetterős és fiatal volt. „Hja, könnyű neki! – gondolta Józsi bácsi. – Hetvenöt évesen még én is ilyen fürge és önálló voltam, és más színben láttam a világot.” Lemondó tekintete visszatévedt a sajtlevés felszínén

úszkáló levesbetétre. A szotyakos kockák lassan teljesen teleszívták magukat az ízetlen lével, és az egész hatalmas ballasztta duzzadt a mélytányérban. – Talán mégis Lajos után kéne menni – mormogta az öreg, de aztán rántott egyet a vállán. – Kibírtam a Donkanyart, ezt is túléltem valahogy...

Eközben a negyediken a válságtáb már órák óta tanácskozott a jövő heti étrendről. Egy önkéntest kerestek, aki lemegy a vezetőséghez, és közli velük a követeléseiket. Erre azonban most senki nem vállalkozott. Az elmúlt hetekben tetőfokára hágott a feszültség, és még a legbátrabbak is visszavonulót fújtak...

hagyaték

Hárman szoronganak a szűk liftben. Az erős fertőtlenítő szűrős párája felkavarja a gyomrát. A mellette álló beteg arcát takaró kötést már teljesen átitatta a sárgás, sűrű váladék.

A nővér unottan támaszkodik a tolószék fogantyújára, és telefonál. Rosszul sikerült a tegnapi vacsora... Nem zavarja, hogy a többiek minden szót hallanak. Kiszáll a másodikon. A női traumatológia szűk folyosója zsúfolásig megtelt. Átverekedi magát a fal mellé tolt hordágyak között. A mentőápolók unottan felnéznek, hogy aztán megint elmélyedjenek a betegkartonokban. Csúcsidő. Tél és ónos eső. Holnap szilveszter.

Nagymama a kórterem távoli sarkában, az ablak melletti ágyban fekszik. Félig nyitott szájjal alszik, beesett mellkasára rátapad a vékony hálóing. Megéri az arcát. Lázás megint.

Sokáig tartott, míg végre idáig eljutott. Mire megértette, mi a dolga ezekben az utolsó időkben. Most, hogy nagyanyja rozzant lábán kitartóan menetel az elmúlás felé, rájön végre, nincs más dolga, csak hogy ott legyen. Már nem számít, hogy kitakarították anyával az egész lakást, hogy rendet tettek, és kiszorították nagymama öreg holmijait. Már nem kell többé megoldani és tisztázni az összes dolgokat. Nem kell meggyőznie, hogy mégis fogadjon el vért, mert másképpen nem áll majd talpra. Csak ott kell lennie. Leteszi a süteményt az éjjeliszekrényre, és kimegy a nővérért. A lázroham még a tegnapinál is erősebb. Kiküldik a kórteremből, amíg bekötik az infúziót. Amikor visszamegy, nagymama összefüggéstelenül beszél, tekintete ködös megint.

– ...Találj most már magadnak valakit, ne maradj egyedül. Ne légy hárpia! Ezt kellett volna már nagyon régen megtanítanom neked.

babák-bábok

– Tárja kicsit jobban szét a lábait, kérem! Ha így feszít, nem jutok semmire.

A nőgyógyász szavai átcsúsztak az öntudatlanság sűrű, opálos függönyén, és végre elértek hozzá. Percek óta szolongathatta, ingerültnak tetszett a hangja. Engedelmeskedett. Ellazult, lejjebb tornázta magát a vizsgálószékekben, mélyet lélegzett, és behunyta a szemét megint. A hideg acél behatolt a testébe, egyre feljebb csúszott, aztán megállt ott, ahol már éppen szólni akart, kérni az orvost, hagyja abba, inkább ne folytassák. Még mindig nem tudta, tényleg akarja-e, igazán ezt akarja-e...

Dupla vagy semmit játszott, elment a falig megint. Nem látott bele a másik lapjaiba, csak ült Isten pókerasztalánál, felhúzott lábakkal, leszegett fejjel, alul meztelenül. Tudta, pocsék a lapjárás megint, de remélte, ezúttal nem jönnek rá, hogy blöfföl, és végül mégis szerencséje lesz.

– Készen vagyunk – hallotta az orvos hangját. Cuppant a lehúzott gumikesztyű, csattant a sterilizáló tálcájába ejtett műszer. A rendelő előszobájában az asszisztensnő unott hangon hormonteszt-eredményeket diktált a telefonba. „Pajzsmirigy normál, TSH és FHS alacsony... következő ciklusban ismételni kell.”

– Felöltözhet – hallotta az orvost megint. – Jövő héten jöjjön be aláírni a papírokat. Attól tartok, felesleges tovább próbálkoznunk. – Itt egy hosszú szünet következett. Az orvos kerülte a tekintetét – érthető, gondolta ő –, elnézett a válla fölött, ki az ablakon. A klinika parkjában újszülött csecsemőt adtak kézről kézre boldog nagyszülők. Ez meg itt sosem lesz anyá...

– Barátkozzon meg a gondolattal! Gyakorlatilag nincs mit tenni.

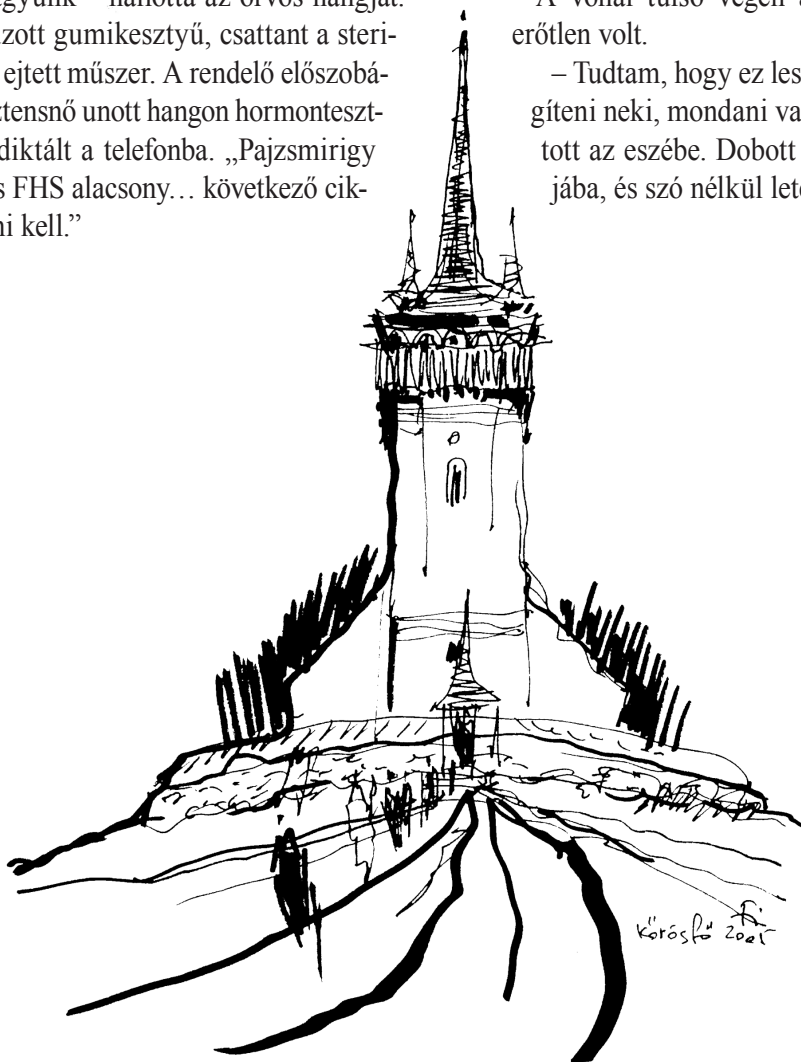
Halkan csukta be aztán maga mögött a lépcsőház kapuját. Az erős szél belekapott a kabátjába, kutatón felemelte a szoknyáját, lássa most már titkát az egész világ!

A sarki kávéház tömve volt, minden asztalnál ültek. Végre talált egy helyet a sarokban, levette a kabátját, megvárta, míg a pincér leteszi elé a kávé. Tárcsázott.

– Nem sikerült. – Ennyit mondott csak.

A vonal túlsó végén a férfigang lemondó és erőtlen volt.

– Tudtam, hogy ez lesz... – Szeretett volna segíteni neki, mondani valamit, de semmi nem jutott az eszébe. Dobott még egy cukrot a kávéjába, és szó nélkül letette a telefont.

Körösfő (2005)